

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 2255 van 2 oktober 2007
in de zaak X/ IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 20 juli 2007 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 mei 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die loco advocaat P. ARMELLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij is van Marokkaanse nationaliteit, geboren te Mhajar Beni Oulichek, Marokko, op 25 augustus 1977.

Op 27 oktober 2006 kwam ze naar België met een paspoort met visum (stuk 1).

In haar oorspronkelijke verblijfplaats te Maaseik ontving de verzoekende partij een bijlage 15 bis, waarna zij verbleef te Kinrooi.

Op 12 december 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in “als echtgenoot” van Z. H., geboren te Maaseik op 9 februari 1987 en van Belgische nationaliteit (stuk 6). Zij zijn gehuwd in Marokko op 22 augustus 2006 (stuk 7).

Bij de diensten van de gemeente Kinrooi verklaarde de echtgenote van de verzoekende partij op 26 maart 2007 dat zij haar man had verlaten omdat deze stelde louter gehuwd te zijn om “verblijfspapieren” (stuk 20). Op 2 april 2007 volgde een politieonderzoek waaruit bleek dat de verzoekende partij niet kon aangetroffen worden op de opgegeven verblijfplaats. De echtgenote zou verblijven in een vluchthuis. Volgens de verhuurder zijn de verzoekende partij en zijn echtgenote al meer dan een maand “weg van dit adres”. Tevens zou er een proces-verbaal van schijnhuwelijk zijn opgesteld. De bijkomende informatie stelt dat de echtgenote voorlopig bij haar ouders zou gaan wonen en later zou verhuizen naar Maaseik.

Op 10 mei 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de “*beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten*” omdat uit het politieverslag van de politie van Kinrooi blijkt dat er van een relatie tussen beide echtgenoten geen sprake is. Dit is de bestreden beslissing die op 22 juni 2007 ter kennis van de verzoekende partij werd gebracht (stuk 21).

Op 20 juli 2007 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en tot schorsing in.

2. Onderzoek van het beroep.

1. De verzoekende partij stelt dat “*het Frans wordt gekozen als taal van de procedure.*”

Het gebruik van de talen in de rechtspleging is geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Luidens deze bepaling (behoudens artikel 51/4) worden de beroepen tot nietigverklaring en de verzoeken tot schorsing en/of tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. De zaak dient de zaak te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld, in casu het Nederlands.

2. Als enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); evenals van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen.

2.1. De verzoekende partij heeft een vestigingsaanvraag ingediend luidend als volgt: *“als echtgenoot van Z. H. (...), geboren te Maaseik op 9 februari 1987”*.

2.2. De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverlag dd. 02/04/2007 van de politie van Kinrooi blijkt dat er van een relatie tussen beide echtgenoten geen sprake is.

*Motivering in rechte: artikel 40 §6 wet 15.12.1980
artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998”*

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt vastgesteld dat de staat van echtgenoot niet weerhouden wordt omdat er geen minimum aan relatie tussen de echtgenoten bestaat. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Uit het politieverslag blijkt dat de verzoekende partij niet samenwoont met haar echtgenote die zelfs tijdelijk in een vluchthuis verbleef. De echtgenote van de verzoekende partij heeft meermaals verklaard dat zij haar man heeft verlaten. Zij verklaarde dat zij een “scheiding” wenste. Op 07.05.2007 verklaarde zij in aanwezigheid van de verzoekende partij dat “de familie” hen terug bij elkaar wil brengen, verklaring die zij op 10.05.2007 intrekt, samen met haar vader. Uit deze vaststelling kon de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken in alle redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet aan de voorwaarden om zich te vestigen als echtgenoot van Z. H.. zoals in artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet vervat, voldoet. De verzoekende partij weerlegt dit determinerende motief

dat afdoend en pertinent is, niet door de loutere bewering dat er een levensgemeenschap heeft bestaan gedurende verschillende maanden, dat zij niet verantwoordelijk is voor de twijfels van haar echtgenote of dat er een crisis is in het huwelijk waarvan niemand de uitkomst kent.

Noch de motiveringsplicht noch artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

2.5. Vermits de verzoekende partij niet aantoont dat er een gezinscel bestond, kan de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig ingeroepen worden.

2.6. Evenmin kan de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet in casu dienstig worden ingeroepen en toont de verzoekende partij overigens niet aan op welke wijze dit artikel geschonden is.

Het middel is ongegrond.

3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN